

HOMILIA EN LA MISSA EN HONOR DE LA MARE DE DÉU DEL ROSER EN LA FESTA MAJOR DE SARRIÀ



La meva salutació i felicitació a tots els qui us heu aplegat per honorar la Mare de Déu del Roser. Maria, en l'advocació tan arrelada del Roser, és **l'arca de Déu** que Sarrià acompanya amb cants de festa, i també amb molta gresca. És part de la seva història. No és bo ignorar-la. Nosaltres som aquí per poder afirmar que hi ha una **plenitud del temps**, i que és mitjançant Maria que ens arriba. Vivim aquesta festa sentint que la benedicció de Déu davalla sobre tots els sarrianencs. No oblidem els que ens han deixat, perquè hi ha una **solidaritat** que és a l'arrel de la celebració. No és una solidaritat estètica ni ideològica.

Maria m'ha acompanyat d'una manera molt personal en entrar en la setantena. Vaig néixer el dia de la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, una celebració que està inscrita en la nostra història ciutadana. Quan hom arriba a aquestes altures, els records, els aromes, les persones que t'han ajudat a créixer, i que ja no hi són, es fan molt més intensos. **Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor.** En els 10 dies que aquest estiu, després de la gran Festa de l'Assumpció, vaig viure al Santuari de la Mare de Déu de Lord, al Solsonès, aquesta va ser la meva pregària, en primera persona. No és comptar números. En la nostra vida, com en la vostra, hi ha un fil conductor. Comptar aquí és quelcom qualitatiu. Demano que m'ajudeu a viure els dies amb pau i serenor, en l'afecte i la comunió.

Al Lord, quan vesprejava, resàvem el Rosari passejant per l'ampli espai rectangular obert de la planta baixa de l'hostatgeria, sota els porxos que ens protegien de la pluja. Els qui érem allí, petits i grans, caminàvem plegats tot fent un petit pelegrinatge meditant els misteris del Sant Rosari. Era una pregària asserenada, pacificadora. Els nostres ulls es fixaven en un niu d'orenetes admirablement ben fet sota un porxo i que era prop d'una imatge de la Mare de Déu de Lord. Ens meravellava. Les orenetes petites obrien la boca i esperaven l'aliment portat per la parella progenitora, la qual durant el Rosari sortien a cercar l'aliment, xisclant de contentes i volant enjogassades. El niu de l'oreneta és una meravella de treball i d'enginy. Les veus volar amb agilitat, atreviment, amb tenacitat. Sempre netes. Arriben del nord d'Àfrica per Pasqua i hi tornen quan entrem a l'hivern. El reconstrueixen el niu al mateix lloc que l'havien fet l'any abans. És com una paràbola magnífica i al·lisonadora per a la vida de les nostres societats. En els records de la meva infantesa també hi són presents les orenetes. Cada any venien a refer el niu en el sostre dels porxos de la nostra casa d'estiu a Altafulla. Em sembla sentir ara mateix la seva companyia en la pregària, el seus xiscles i refilades.

Crec que les orenetes són unes bones mestres. Vivim un temps com esmicolat, atomitzat, discontinu, on sembla que no hi hagi res que lligui els esdeveniments generant una relació, una duració. Ho patim. Per això donem tombs, ens cansem de fer **zapping**, no som capaços de concentrar-nos, no hi ha festa al cor. Ens manca **el bon vi de Canà**. La narració, el relat, la contemplació, l'escolta des del silenci dóna aroma al temps veritablement humà. El temps de punts, en canvi, és un temps sense aroma. És velocitat i pressa. Cal redescobrir el niu, la llar, el diàleg assossegat. No podem viure donant tombs. Els tombs sense direcció es deuen a que no resistim un interval buit. Però d'aquesta manera la força de gravetat que marca la trajectòria de les coses sembla desaparèixer lentament. Les coses, alliberades de les seves referències de sentit, només fan que flotar sense direcció. Maria és mestra d'humanitat, de commensalitat. És portadora d'alegria. És anunciació. És mediadora perquè l'aigua es transformi en el **vi millor**. L'espai de la xarxa –cal reconèixer això–, amb la seva infinitat il·limitada de **links**, ens fa viure surfejant. Fins que un dia descobrim que solament en les relacions de família, en el coneixement personal i amistat hi ha el **vi millor**, lluny de les atraccions fugaces i dels manipuladors de torn. Vivim massa impel·lits a l'excitació, la velocitat. la hiperactivitat. On és el niu?

Posem-nos a l'escola de Maria. Comprendrem Jesús, el seu missatge. Comprendrem l'Església i l'estimarem. És Mare. Trobarem aquella pau que no és un simple relax. Preguem per la família, pel Sínode, sempre en la confiança plena en el Papa Francesc. Maria, Mare de Misericòrdia, Consoladora dels afligits, Refugi dels pecadors. Maria, Reina de la Pau, Santa Maria dels pròfugs i exiliats, dels immigrants. M'agraden les pròpies del Papa Francesc: **Mare de Déu de la Promptitud, Mare de Déu de la Carícia, Mare de Déu de la Tendresa.** També és preciosa una advocació mariana que descobrí a Alemanya en un quadre d pintor de principis del segle XVIII: **Santa Maria "que desfà els nusos"**. Els que ens bloquegen el cor i els afectes. Els nusos de relacions dificultoses!